

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Animnapu't Tatlo

Pagbubunyag ng Propesiya: Paggalugad sa Ika-labing-isang Kabanata ng Aklat ni Daniel

Jeff Pippenger
2024-03-28

Sisimulan na nating tahakin ang ikalabing-isang kabanata ng Aklat ni Daniel.

Ako man, sa unang taon ni Dario na taga-Media, ako mismo, ay tumindig upang pagtibayin at palakasin siya. At ngayo'y ipakikilala ko sa iyo ang katotohanan. Narito, may titindig pang tatlong hari sa Persya; at ang ikaapat ay magiging lubhang mas mayaman kaysa sa kanilang lahat; at sa lakas na buhat sa kaniyang kayamanan ay pupukawin niya ang lahat laban sa kaharian ng Gresya. At may titindig na isang makapangyarihang hari, na maghahari na may dakilang kapangyarihan, at gagawin ang ayon sa kaniyang kalooban. At sa kaniyang pagtindig, ang kaniyang kaharian ay mababasag at mahahati tungo sa apat na hangin ng langit; at hindi sa kaniyang mga inapo, ni ayon sa kaniyang sakop na kaniyang pinagharian; sapagka't ang kaniyang kaharian ay bubunutin at ibibigay sa iba, bukod sa mga iyon. Daniel 11:1-4.

Sinimulan ni Gabriel sa pagpabatid kay Daniel na siya rin ay kumilos kasama ni Dario sa kaniyang unang taon, na siyang taóng ang pamangkin ni Dario, na kaniyang heneral, ay sinakop ang Babilonia at pinaslang si Belsasar. Tinanggap ni Daniel ang pangitain na ito sa ikatlong taon ni Ciro, ayon sa unang talata ng ikasampung kabanata, kaya't tinutukoy ni Gabriel kapwa si Dario at si Ciro bilang mga sagisag na kumakatawan sa “panahon ng wakas.” Si Belsasar at ang Babilonia ay nasakop ng Imperyong Medo-Persiano noong taóng 538 B.C.

“Kinubkob ni Ciro ang Babilonia, na kaniyang sinakop sa pamamagitan ng pakana noong 538 BC, at sa pagkamatay ni Belshazzar, na pinatay ng mga Persiano, ang kaharian ng Babilonia ay tumigil na sa pag-iral.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Noong taong 538 BC, isinulat ni Daniel ang kabanata siyam.

“Ang pangitaing nakatala sa naunang kabanata [kabanata walo] ay ibinigay sa ikatlong taon ni Belshazzar, BC 538. Sa gayunding taon, na siya ring una ni Dario, ay naganap ang mga pangyayaring isinasalaysay sa kabanatang ito [kabanata siyam].” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Noong unang taon ni Dario, na siyang ikatlo at huling taon ni Belsasar, noong 538 BK, pinarusahan ng Panginoon ang lupain ng mga Caldeo at ginawa itong tiwangwang.

At ang buong lupaing ito ay magiging kagibaan at katigilan; at ang mga bansang ito ay maglilingkod sa hari ng Babilonia sa loob ng pitumpung taon. At mangyayari, kapag natupad na ang pitumpung taon, na aking parurusahan ang hari ng Babilonia at ang bansang yaon, wika ng Panginoon, dahil sa kanilang kasamaan, pati ang lupain ng mga Caldeo; at gagawin ko iyon

na pagkatiwangwang magpakailanman. Jeremias 25:11, 12.

Sa talatang sampu, ginagamit ng Panginoon ang salitang “pagkatapos,” habang ipinahahayag Niya ang kaparusahan ng Babilonia. “Pagkatapos” gawing tiwangwang ang Babilonia, isasagawa ng Panginoon ang Kaniyang mabuting gawa para sa bayan ng Diyos.

Sapagkat ganito ang sabi ng Panginoon: Pagkatapos na matupad ang pitumpung taon sa Babilonia, dadalawin ko kayo at tutuparin ko ang aking mabuting salita sa inyo, sa pagpapabalik sa inyo sa dakong ito. Jeremias 25:10.

Ang pitumpung-taong pagkabihag ay nagsimula noong 606 B.C.

“Nang magsimula ang pitumpung taon noong 606 BC, naunawaan ni Daniel na ang mga iyon ay malapit nang magwakas.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Ang pitumpung-taong pagkabihag ay nagsimula noong 606 BC, at nagtapos noong 536 BC, na dalawang taon makaraan ang kamatayan ni Belshazzar at ang pagkatiwangwang ng Babilonia noong 538 BC. Iyon ang ikatlong taon ni Ciro. Inilalagay ni Gabriel ang propesiya ng Ilog Hiddekel sa ikatlong taon ni Ciro, at sinisimulan ang salaysay ng kabanata labing-isa sa pamamagitan ng pagtukoy sa unang taon ni Dario, at sa paggawa nito ay tinutukoy niya ang dalawang tiyak na taon. Ang 538 BC at 536 BC ay kapuwa mga takdang panahon; ang 538 BC ang takdang panahon upang magwakas ang propesiya ng pitumpung taon, at ang 536 BC ang takdang panahong propetiko kung kailan “pagkatapos” ng 538 BC, gagawin ng Panginoon ang Kaniyang mabuting gawa para sa Kaniyang bayan.

Ang 538 BC at 536 BC ay kapwa mga "itinakdang panahon", at ang mga ito ay kinakatawan ng dalawang makasaysayang tauhan: ang una ay ang unang hari ng Media, at ang ikalawa ay ang unang hari ng Persia. Ang katapusan ng pitumpung taon ng pagkabihag ng literal na Israel sa literal na Babilonia ay kumakatawan sa isang libo't dalawang daan at animnapung taon na ang espirituwal na Israel ay nasa pagkabihag sa espirituwal na Babilonia, mula taong 538 AD hanggang 1798. Ang 1798 ay isang "itinakdang panahon", at pagkatapos ay nagsimula ang panahong sa propesiya ay kinikilala bilang "ang panahon ng wakas". Ang 538 BC at 536 BC, na kinakatawan bilang mga "itinakdang panahon", ay minamarkahan din ang pasimula ng isang panahong kinikilala bilang "ang panahon ng wakas".

“Ang iglesia ng Diyos sa lupa ay tunay ngang nasa pagkabihag sa loob ng mahabang panahong ito ng walang-tigil na pag-uusig, gaya rin naman ng mga anak ni Israel na dinalang bihag sa Babilonia noong panahon ng pagkakatapon.” Prophets and Kings, 714.

Lahat ng hula ay tumutukoy nang higit na tiyak sa mga huling araw kaysa sa mga araw kung kailan ang mga ito ay unang natupad; kaya ang 538 BC, at ang haring Dario, kalakip ang 536 BC, at ang haring Ciro, ay kumakatawan sa “panahon ng kawakasan” noong 1989, at ang dalawang hari ay tumitipo kay Pangulong Reagan at kay Pangulong Bush na una. Ang 538 BC at 536 BC ay kumakatawan sa isang palatandaan na natutupad sa pagkaunawa na ang kapuwa mga petsa ay kumakatawan sa iisang palatandaan. Ang palatandaan ng “panahon ng kawakasan” ay binubuo ng dalawang sagisag, at kung minsan, gaya nina Reagan at Bush na una, ang kapuwa sagisag ay

natutupad sa iisang taon. Ngunit iyon ang hindi karaniwan sa tuntunin, sapagkat ang palatandaan ng “panahon ng kawakasan” noong panahon ni Moises ay ang kapanganakan kapuwa ni Aaron at ni Moises, na pinaghiwalay ng tatlong taon. Sa kasaysayan ni Cristo, ang kapanganakan ni Juan Bautista at ni Cristo ang siyang pinaghiwalay ng anim na buwan.

Ang "panahon ng wakas" sa kasaysayan ng Antikristo ay 1798 at 1799. Ang Rebolusyong Pranses ay isang paksa ng propesiya, at nagsimula ito noong 1789, at tumagal ng sampung taon na nagwakas noong 1799, sa takdang panahon nito, kung paanong ang 1798 ay isang takdang panahon. Magkasama nilang tinutukoy ang nakamamatay na sugat na ibinigay sa hayop, at gayundin ang babae na sumakay sa hayop at naghari sa ibabaw nito. Si Darius ang haring tumalo sa kanyang kaaway sa pamamagitan ng pagpapadaan ng kanyang hukbo sa "pader," at siya ay kumakatawan kay Reagan, na tumalo sa kanyang kaaway sa pamamagitan ng pagpapabagsak sa pader ng "kurtinang bakal." Si Cyrus ay kumakatawan kay Bush na una, sapagkat si Cyrus ay kilala bilang Cyrus ang Dakila, at si George Bush na una ay Bush na mas dakila, at si Bush na huli ay Bush na mas mababa.

Sapagkat ang dalawang haring ito at ang dalawang petsang kanilang kinakatawan ay sa katunayan iisang sagisag. Ang isa ay tanda ng pitumpung taong paghahari ng Babilonya. Ang panahong pitumpung taon na iyon ay umabot sa itinakdang panahon nito noong 538 BK at kinakatawan ni Dario. Ang pagtatapos ng pitumpung taong pagkabihag ay umabot sa itinakdang panahon nito noong 536 BK at kinakatawan ni Ciro. Kapwa silang nagsasagisag sa "panahon ng wakas," kung kailan ang liwanag na propetiko ay aalisan ng selyo. Noong 1798, dumating sa "panahon ng wakas" ang unang anghel ng Apocalipsis labing-apat, at sinabi ni Sister White na ang anghel na iyon "ay walang iba kundi si Jesu-Cristo mismo."

Sa ikatlong taon ni Cyrus, bumaba si Michael—ang prinsipeng bayan ng Diyos at ang arkanghel ng mga anghel—upang makipag-ugnayan kay Cyrus at patibayin ang kaliwanagan na mag-aakay kay Cyrus na ipahayag ang una sa tatlong dekreto na magpapahintulot sa bayan ng Diyos na makabalik sa Jerusalem at muling itayo ang lungsod, ang santuwaryo, at ang mga lansangan at mga pader. Ang gawaing yaon ay sumagisag sa gawain ng unang at ikalawang anghel, na nagsimula sa "panahon ng kawakasan" noong 1798.

Ang pagbaba ni Miguel, sa “panahon ng kawakasan” noong mga araw nina Dario at Ciro, ay kumakatawan sa pagdating ng unang anghel noong 1798, at magkasama nilang minarkahan ang pagdating ng gayon ding anghel, sa “panahon ng kawakasan,” noong 1989. Noong 1989 ay nagsimula ang “panahon ng kawakasan,” at iyon din ay isang takdang panahon. Ang isang takdang panahon ay tumutukoy sa katapusan ng isang makahulugang yugto ng panahon. Ang paghihimagsik noong 1863, sa unang “Kadesh” para sa makabagong espirituwal na Israel, ang siyang pasimula ng isang yugto na isandaan at dalawampu’t anim na taon na nagwakas sa “takdang panahon” noong 1989. Ang isandaan at dalawampu’t anim ay isang ikapu, o ikasampu, ng labindalawang daan at animnapu; at sa katapusan ng labindalawang daan at animnapung taon noong 1798, dumating sa kasaysayan ang kilusan ng unang anghel. Sa katapusan ng isandaan at dalawampu’t anim na taon, noong 1989, dumating sa kasaysayan ang kilusan ng ikatlong anghel.

Sa unang talata ng ikalabing-isang kabanata ni Daniel, si Gabriel ay maingat at tumpak sa kanyang pagtukoy na ang kasaysayang kinakatawan ay nagsisimula kay Cyrus, sa panahon ng wakas noong 1989. Doon, si Cyrus na Dakila ay kumakatawan kay Bush na mas dakila, na susundan ng tatlong hari, at saka ng ikaapat na hari na lubhang higit na mayaman kaysa sa kanilang lahat. Kaya, ang ikaapat na mayamang hari, na nagpapakaw sa buong Grecia, ay ang ikaanim na pangulo mula noong 1989.

Sa mga pangyayari sa kabanata sampu, si Daniel ay inilalarawan bilang naglululksa, at sa kanyang karanasan ng paglululksa ay nababago siya ayon sa wangis ni Cristo, habang minamasdan niya ang pangitain. Ang dalawampu't isang araw na panahon ng paglululksa ay kumakatawan sa isang yugto ng kamatayan na nagwawakas sa muling pagkabuhay. Sa kabanata sampu, si Miguel ay bumaba mula sa langit, at sa Judas pito, nang Siya'y bumaba, binuhay Niyang mag-uli si Moises. Sa Apocalipsis, kabanata labing-isa, si Moises (at si Elías) ay pinatay, at patay sa lansangan sa loob ng tatlo at kalahating simbolikong araw. Pagkatapos si Moises (kasama si Elías) ay muling binuhay ng "isang malakas na tinig".

At pagkaraan ng tatlo't kalahating araw, ang Espiritu ng buhay mula sa Diyos ay pumasok sa kanila, at sila'y tumindig sa kanilang mga paa; at bumagsak ang malaking takot sa mga nakakita sa kanila. At nakarinig sila ng isang malakas na tinig mula sa langit na nagsasabi sa kanila, Umakyat kayo rito. At sila'y umakyat sa langit sa isang alapaap; at nakita sila ng kanilang mga kaaway. Apocalipsis 11:11, 12.

Ang "dakilang tinig" na nagpapabuhay-muli ay ang tinig ng arkanghel, at ang arkanghel ay si Miguel.

Sapagkat ang Panginoon mismo ay bababa mula sa langit na may isang sigaw, na may tinig ng arkanghel, at may trompeta ng Diyos; at ang mga namatay kay Cristo ay unang mabubuhay na muli. 1 Tesalonica 4:16.

Ang kasaysayan kung saan pinapatay at binubuhay na mag-uli sina Moises at Elias ay ang kasaysayan ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Nagsimula ang kasaysayang iyon noong Setyembre 11, 2001 sa "unang tinig" ng anghel ng Apocalipsis dieciocho, na kinikilala ni Sister White na dumarating nang ang mga dakilang gusali ng Lungsod ng New York ay ibinagsak. Ang "ikalawang tinig" ng Apocalipsis kabanata dieciocho ay pinatutunog sa nalalapit na batas ng Linggo, kapag ang iba pang kawan ng Diyos ay tinatawag palabas ng Babilonia. Iyon ang kasaysayang iyon, ang kasaysayan ng pagtatatak, kung saan si Daniel ay kinakatawang binabago tungo sa larawan ni Cristo sa pamamagitan ng pagtingin sa pangitaing "marah," na siyang pambabaing anyo ng pangitaing "mareh." Ito ang pangitaing "sanhi," na "nagiging sanhi" upang ang larawang namamasdan ay muling mailarawan sa mga tumitingin dito.

Ang kasaysayang iyon ng pagtatatak, at ng pagbabagong-anyo ni Daniel sa kabanata sampu, ay kinabibilangan ng pagbaba ni Miguel, kung kailan Niya muling binubuhay at binabago ang anyo ng mga kinakatawan nina Moises, Elias, at Daniel. Isinasakatuparan Niya ang pagkabuhay na mag-uli sa pamamagitan ng "malakas na tinig" ng arkanghel, at sa gayon ay nagkakaloob ng ikatlong "tinig," sa gitna ng una at huling mga tinig, na kapwa magkatulad, sapagkat kapwa sila

ang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo. Sa tinig sa gitna kinakatawan ang paghihimagsik, sapagkat nang muling binuhay ni Miguel si Moises, hindi Siya nakipagtalo kay Satanas, bagaman naroroon si Satanas, ang may-akda ng paghihimagsik, upang magpahayag ng pagtutol.

Gayunma'y ang arkanghel na si Miguel, nang makipagtalo siya sa diyablo tungkol sa katawan ni Moises, ay hindi nangahas magharap laban sa kaniya ng mapanlibak na sakdal, kundi sinabi, Sawayin ka nawa ng Panginoon. Jude 7.

Ang pasimula ng panahon ng pagtatatak na nagsimula noong Setyembre 11, 2001, at magwawakas sa malapit nang dumating na batas ng Linggo, ay tinatatakan ng lagda ng "Katotohanan," sapagkat sa kalagitnaan ng panahong iyon, noong Hulyo ng 2023, ang dakilang tinig ng arkanghel ay nagsimulang gumawa ng gawain ng pagbuhay-muli sa mga patay kay Cristo, na pinipiling pakinggan ang Kaniyang tinig sa gitna. Tandaan na ang 2023 ay dumarating makalipas ang dalawampu't dalawang taon mula sa 2001, at ang dalawampu't dalawa ay isang ikasampu ng dalawang daan at dalawampu, na siyang sagisag ng ugnayan sa pagitan ng Pagka-Diyos at ng sangkatauhan, at isa ring sagisag ng pagpapanumbalik.

Noong Hulyo 2023, ang makapangyarihang anghel, na walang iba kundi si Jesucristo, at siyang Katotohanan, na siya rin si Miguel, at siyang Alpha at Omega na bumababa na may isang mensahe sa Kaniyang kamay. Ang munting aklat na nasa Kaniyang kamay ay yaong bahagi ng Daniel na natatakan hanggang sa mga huling araw.

Nagtatagpo at nagwawakas sa Aklat ng Pahayag ang lahat ng mga aklat ng Bibliya. Narito ang katugma ng aklat ni Daniel. Ang isa ay propesiya; ang isa nama'y pahayag. Ang aklat na tinatakan ay hindi ang Aklat ng Pahayag, kundi yaong bahagi ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw. Iniutos ng anghel, "Nguni't ikaw, O Daniel, itago mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan." Daniel 12:4. Gawa ng mga Apostol, 585.

Ang bahaging may kinalaman sa mga huling araw sa propesiya ni Daniel ay nasa kabanata labing-isa: ang huling anim na talata; at, higit na tiyak, ang mga kasaysayang matatagpuan sa loob ng kabanata na inuulit sa mga huling anim na talatang iyon.

"Wala na tayong panahong dapat aksayahin. Nasa ating harapan ang mga panahong puno ng kaguluhan. Ang sanlibutan ay pinupukaw ng diwa ng digmaan. Di magtatagal, magaganap ang mga tagpong ng kaguluhan na binanggit sa mga propesiya. Ang propesiya sa ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay halos umabot na sa ganap na katuparan. Marami sa kasaysayang naganap bilang katuparan ng propesiyang ito ay mauulit." Manuscript Releases, bilang 13, 394.

Ang ikalabing-anim na talata ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel ay naglalarawan ng isang kasaysayang inuulit sa ikaapatnapu't isang talata, sapagkat sa talatang iyon ang Hari sa Hilaga ay nakatayo sa maluwalhating lupain. Ang kasaysayan ng talatang labing-anim ay nagsasaad ng panahon kung kailan dinala ng Romanong heneral na si Pompey ang Juda at Jerusalem sa pagkabihag.

Ngunit yaong dumarating laban sa kaniya ay gagawa ayon sa kaniyang sariling kalooban, at walang sinumang makatatayo sa harap niya; at siya'y tatayo sa maluwalhating lupain, na sa pamamagitan ng kaniyang kamay ay malilipol. Daniel 11:16.

Ninana is kong gamitin ang talatang ito bilang saligan ng ating pagsasaalang-alang sa mga talatang nauuna rito, kaya ilalagay ko muna ang pagkaunawang ito bilang panimulang batayan. Nilalayan nating ipakita na ang kasaysayang sumusunod sa pagkakawatak-watak ng kaharian ni Alexander the Great sa mga talata tres at apat ay nagsisimula noong 1989 at pagkatapos ay tinutukoy ang kasalukuyang Digmaang Ukrainiano, ang tagumpay ni Putin laban sa mga puwersa ng Kanluran, at ang kasunod na pagkatalo ni Putin, na umaakay patungo sa talata dieciséis.

“Bagaman hindi makatayo ang Egipto sa harap ni Antiochus, ang hari ng hilaga, si Antiochus naman ay hindi makatayo sa harap ng mga Romano, na ngayo'y dumating laban sa kaniya. Wala nang mga kahariang nakapanlaban pa sa umuusbong na kapangyarihang ito. Nasakop ang Siria, at idinagdag sa imperyong Romano, nang si Pompey, BC 65, ay nag-alis kay Antiochus Asiaticus ng kaniyang mga pag-aari, at ibinaba ang Siria sa kalagayan ng isang lalawigang Romano.

“Ang gayunding kapangyarihan ay tatayo rin sa Banal na Lupain, at lalamon dito. Ang Roma ay naging kaugnay ng bayan ng Diyos, ang mga Judio, sa pamamagitan ng pakikipag-alyansa, noong 161 BC, at mula sa panahong iyon ay nagkaroon ito ng mahalagang dako sa propetikong kalendaryo. Gayunman, hindi nito nakuha ang kapangyarihang mamahala sa Judea sa pamamagitan ng tunay na pananakop hanggang noong 63 BC; at ito ay nangyari sa sumusunod na paraan.

Sa pagbabalik ni Pompey mula sa kaniyang ekspedisyon laban kay Mithridates, hari ng Pontus, dalawang magkaribal, sina Hyrcanus at Aristobulus, ang nag-aagawan sa korona ng Judea. Iniharap kay Pompey ang kanilang usapin, at kaagad niyang napagwari ang kawalang-katarungan ng mga pag-angkin ni Aristobulus; subalit ninasa niyang ipagpaliban ang pagpapasya sa bagay na ito hanggang matapos ang matagal na niyang ninanasang ekspedisyon sa Arabia, na nangakong magbabalik at saka aayusin ang kanilang mga usapin ayon sa kaniyang makikitang makatarungan at nararapat. Naunawaan ni Aristobulus ang tunay na saloobin ni Pompey, kaya nagmadali siyang bumalik sa Judea, inarman ang kaniyang mga nasasakupan, at naghanda para sa isang matinding pagtatanggol. Nagpasya siyang, sa kabila ng anumang panganib, panatilihin ang korona, na kaniyang nahulaan na ihahatol na mapasaihang tao. Mahigpit na sinundan ni Pompey ang tumatakas. Nang siya'y lumapit sa Jerusalem, si Aristobulus, na nagsisimula nang magsisi sa kaniyang hakbang, ay lumabas upang salubungin siya at nagsikap na ayusin ang usapin sa pamamagitan ng pangakong lubos na pagpapasakop at malalaking halaga ng salapi. Tinanggap ito ni Pompey, at isinugo si Gabinius, bilang pinuno ng isang pulutong ng mga kawal, upang tanggapin ang salapi. Subalit pagdating ng naturang tenyente-heneral sa Jerusalem, nasumpungan niyang nakapinid laban sa kaniya ang mga tarangkahan, at ipinabatid mula sa tuktok ng mga pader na ang lungsod ay hindi tutupad sa kasunduan.

Si Pompeyo, ayaw na ang gayong panlilinlang ay makaligtas sa kaparusahan, ay ikinadena sa tanikala si Aristobulo, na pinanatili niyang kasama, at agad na nagmartsa laban sa Jerusalem

kasama ang buong kanyang hukbo. Ang mga kapanalig ni Aristobulo ay pumanig sa pagtatanggol sa lunsod; ang kay Hircano naman ay sa pagbubukas ng mga pintuang-bayan. Yamang ang huli ang nakararami at nanaig, ipinagkaloob kay Pompeyo ang malayang pagpasok sa lunsod. Dahil dito, umurong ang mga kaanib ni Aristobulo sa Bundok ng Templo, na kasing-tibay ng kanilang pasiyang ipagtanggol ang pook na iyon gaya ng pasiya ni Pompeyo na lulupigin iyon. Pagkaraan ng tatlong buwan, nagkaroon ng siwang sa pader na sapat para sa isang paglusob, at nasakop ang pook sa talim ng tabak. Sa kakila-kilabot na pagpaslang na sumunod, labindalawang libong tao ang napatay. Isang nakaaantig na tanawin, ayon sa mananalaysay, ang makita ang mga saserdote, na noon ay abala sa banal na paglilingkod, na, may mahinahong kamay at matatag na layon, ay ipinagpapatuloy ang nakaugalian nilang gawain, na wari'y walang kamalayan sa mabangis na kaguluhan, bagaman sa palibot nila ay ibinibigay sa patayan ang kanilang mga kasama, at madalas pang sumasama ang sarili nilang dugo sa dugo ng kanilang mga hain.

Matapos niyang wakasan ang digmaan, giniba ni Pompey ang mga pader ng Jerusalem, inilipat ang ilang lungsod mula sa hurisdiksiyon ng Hudea patungo sa hurisdiksiyon ng Siria, at ipinataw ang tributo sa mga Hudyo. Sa gayo'y, sa kauna-unahang pagkakataon, ang Jerusalem ay inilagay, sa pamamagitan ng pananakop, sa mga kamay ng kapangyarihang yaon na magtatangan ng "maluwalhating lupain" sa bakal na pagkakahawak hanggang sa lubos niya itong nilipol. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Ipagpapatuloy namin ang pag-aaral na ito sa aming susunod na artikulo.

Ang katotohanang walang kontrobersiya o pagkakagulo sa hanay ng bayan ng Diyos ay hindi dapat ituring na konklusibong katibayan na mahigpit nilang pinanghahawakan ang wastong doktrina. May dahilan upang mangamba na maaaring hindi nila malinaw na nakikilatis ang pagkakaiba ng katotohanan at kamalian. Kapag walang mga bagong katanungan na pinasisimula ng pagsisiyasat sa Kasulatan, kapag walang pagkakaiba ng opinyon na lumilitaw na magtutulak sa mga tao na magsaliksik sa Bibliya sa kanilang sarili upang matiyak na taglay nila ang katotohanan, marami ngayon, gaya noong sinaunang panahon, ang mananangan sa tradisyon at sasamba sa hindi nila nalalaman.

Ipinakita sa akin na marami sa mga nag-aangking may kaalaman sa kasalukuyang katotohanan ay hindi nalalaman kung ano ang kanilang pinaniniwalaan. Hindi nila nauunawaan ang mga katibayan ng kanilang pananampalataya. Wala silang wastong pagpapahalaga sa gawaing ukol sa kasalukuyang panahon. Kapag dumating ang panahon ng pagsubok, may mga taong ngayo'y nangangaral sa iba na, sa pagsisiyasat sa mga posisyong kanilang pinanghahawakan, ay matutuklasang maraming bagay na hindi nila mabibigyan ng kasiya-siyang dahilan. Hanggang sa masubok sila sa gayong paraan, hindi nila nababatid ang kanilang malaking kamangmangan. At marami sa iglesia ang ipinapalagay na nauunawaan nila ang kanilang pinaniniwalaan; ngunit, hangga't hindi sumisibol ang pagtatalo, hindi nila nalalaman ang kanilang sariling kahinaan. Kapag nahawalay sila sa mga kapananampalataya at napilitang tumindig nang mag-isa upang ipaliwanag ang kanilang paniniwala, magugulat sila nang makita nilang kung gaano kagulo ang kanilang mga kaisipan hinggil sa kanilang tinanggap bilang katotohanan. Tiyak na nagkaroon sa gitna natin ng pagtalikod sa Diyos na buhay at paglingon

sa mga tao, na ipinapalit ang karunungan pantao sa banal na karunungan.

Pukawin ng Diyos ang Kaniyang bayan; kung mabigo ang ibang mga paraan, papasok sa gitna nila ang mga heresy, na magsasala sa kanila, ihihiwalay ang ipa sa trigo. Tinatawag ng Panginoon ang lahat ng nananampalataya sa Kaniyang salita na magising mula sa pagkakatulog. Dumating na ang mahalagang liwanag, angkop sa panahong ito. Ito ay katotohanang biblikal, na naglalahad ng mga panganib na nasa mismong harapan natin. Ang liwanag na ito ay nararapat na maghatid sa atin sa masikha na pag-aaral ng Kasulatan at sa lubhang masusing pagsusuri ng mga paninindigang ating pinanghahawakan. Ibig ng Diyos na ang lahat ng mga implikasyon at mga paninindigan ng katotohanan ay saliksikin nang lubusan at matiyaga, kalakip ang panalangin at pag-aayuno. Huwag magpakasiya ang mga mananampalataya sa mga haka-haka at malabong mga kaisipan tungkol sa kung ano ang bumubuo sa katotohanan. Ang kanilang pananampalataya ay dapat na matibay na nakasalig sa Salita ng Diyos, upang kapag dumating ang panahon ng pagsubok at iharap sila sa mga kapulungan upang sumagot ukol sa kanilang pananampalataya, sila'y makapagbigay ng dahilan ng pag-asang nasa kanila, na may kaamuan at takot.

Pukawin, pukawin, pukawin. Ang mga paksang iniharap natin sa sanlibutan ay dapat maging buhay na realidad sa atin. Mahalaga na, sa pagtatanggol ng mga doktrinang itinuturing nating mga saligang artikulo ng pananampalataya, ay huwag nating pahintulutan ang ating mga sarili na gumamit ng mga pangangatwirang hindi ganap na matibay at wasto. Maaaring sapat ang mga ito upang mapatahimik ang isang sumasalungat, ngunit hindi nila pinarangalan ang katotohanan. Dapat nating iharap ang matitibay na pangangatwiran, na hindi lamang makapapatahimik sa ating mga katunggali, kundi makatatagal din sa pinakamahigpit at pinakamasusing pagsusuri. Sa mga nagsanay ng sarili bilang mga debatista ay may malaking panganib na hindi nila hahawakan ang Salita ng Diyos nang makatarungan. Sa pakikiharap sa isang katunggali, dapat nating maging taimtim na pagsisikap na iharap ang mga paksa sa paraang makapagpukaw ng paninindigan sa kaniyang isipan, sa halip na hangarin lamang na magbigay ng kumpiyansa sa mananampalataya.

Anuman ang maging kaunlarang pangkaisipan ng tao, huwag ni sa isang saglit isipin na hindi na kailangan ang masusi at walang-patid na pagsasaliksik sa Banal na Kasulatan para sa higit na liwanag. Bilang isang bayan, tayo ay tinatawag, bawat isa sa atin, na maging mga mag-aaral ng propesiya. Dapat tayong magbantay nang may buong kasigasigan upang mabatid ang anumang sinag ng liwanag na iharap sa atin ng Diyos. Dapat nating masagap ang mga unang kislap ng katotohanan; at sa pamamagitan ng mapanalanging pag-aaral ay makakamtan ang higit na malinaw na liwanag, na maihaharap sa iba.

"Kapag ang bayan ng Diyos ay panatag at kuntento sa kanilang kasalukuyang kaliwanagan, makatitiyak tayo na hindi Niya sila papaboran. Kalooban Niya na sila'y laging sumusulong upang tanggapin ang dumaragdag at lalo pang dumaragdag na liwanag na sumisinag para sa kanila. Ang kasalukuyang saloobin ng iglesia ay hindi kalugod-lugod sa Diyos. May pumasok na sariling kumpiyansa na nag-udyok sa kanila na maramdamang wala na silang pangangailangan ng higit pang katotohanan at higit na dakilang liwanag. Namumuhay tayo sa panahong si Satanas ay kumikilos sa kanan at sa kaliwa, sa harap at sa likuran natin; at

gayunman, bilang isang bayan, tayo ay natutulog. Niloloob ng Diyos na marinig ang isang tinig na gumigising sa Kaniyang bayan tungo sa pagkilos." Testimonies, tomo 5, 707, 708.